

Písmo svaté – Bible

Žádná kniha nebyla tolik čtena a tak často opisována, tištěna a překládána jako Písmo svaté. Židům i křesťanům bylo Písmo sv. drahocenným pokladem. Z něho čerpali a dodnes čerpají věřící pravou životní moudrost, mravní sílu k boji o pravdu a dobro i útěchu ve chvílích bolestí a útrap.

Dnes, kdy vládne světu knihtisk, se dá každá kniha vytisknout tisíckrát a je stále stejná. Jinak tomu však bylo s Bibli, Písmem sv., kdy zpočátku byly jednotlivé knihy opisovány ručně. Při stálém opisování i při pečlivé práci dojde k drobným přepisům – chybám. Můžeme tedy ještě dnes číst Bibli takovou, jakou nám ji v dávných dobách napsali svatopisci osvěceni Duchem svatým?

Bez přehánění můžeme říct, že každé písmeno v této Boží knize bylo změřeno a zváženo, podrobena zkoumání, zda tam patří nebo nepatří. Starý zákon používají i Židé a ti měli ve své přesnosti všechna písmena dokonce spočítaná. Není na světě žádná jiná kniha, která by byla více a lepe prověřena, než je Bible.

Když v západní Evropě převládala latina jako jazyk lidu a i jako jazyk mezinárodní, držela se celá Církev latinského textu Písma tak, jak jej pořídil veliký znalec a překladatel sv. Jeroným (kol. r. 383). Ty části, které se čítávaly při bohoslužbách, byly překládány do národních jazyků. A tak, aby se někde neobjevily v překladech chyby, začaly se horečně hledat a studovat staré kodexy (rukopisy), ty nádherné opisy Písma, které vytvořila nesmírná píle mnichů. Nebylo snad kláštera, kde by se nehledaly staré pergameny s texty Písma. Jenom řeckých se našlo 2600 úplných nebo skoro úplných. Dále 1600 řeckých lekcionářů, 4200 kodexů. A stále byly srovnávány texty; je text ve starých rukopisech stejný, nebo je jiný? Našly se drobné odchylky, ale žádná taková, která by mohla změnit smysl Božího učení. Toto ohromné pátrání vyvrcholilo v minulém století, kdy učenci prošli nejodlehlejší kláštery v Africe a na Blízkém Východě a objevili v klášteře sv. Kateřiny na Sinaji poslední veliký pergamenový kodex, dnes zvaný Sinajský. Všechny rukopisy pak byly srovnávány, písmeno vedle písmena, a výsledek nepředstavitelné práce a píle byl ohromující: úplně stejný text! Nic nebylo přidáno ani ubráno. Od r. 350 až do dneška naprosto stejný text Písma.

Později pak promluvil ještě písek v Egyptě. Když totiž věřící svitek při četbě opotřebovali, znovu si jej opsali a pak doslova pochovali ve hliněné nádobě, většinou blízko synagogy, nebo přímo v synagoze do schránky ve zdi. Psávalo se tehdy na křehký papyrus, který se právě v suchém písku Egypta dobře uchoval. A tak při archeologickém bádání vyšly na světlo světa první papyry se vzácnými texty Písma svatého. Byly to většinou sice jen zlomky, ale daly se srovnávat s dnešními texty. A výsledek studií nebyl překvapující – opět se totiž žádné vážné odchylky od původního znění neobjevily.

Ovšem daleko největší senzací bylo objevení Kumránu. Asi 150 roků př.Kr. se usadila poblíž místa, kde ústí Jordán do Mrtvého moře, skupina Židů, kteří se snažili žít klášterním životem. Byli to tzv. eséni. Žili společně zbožným, odříkavým životem, v mlčení, v postech a modlitbách. Vrcholem jejich života bylo rozjímání o sv. Písmech. Měli velikou opisovačskou dílnu, psali na nejvyšší materiál – kožený pergamen – a byli v tom díle horliví a vytrvalí. Opsali Písmo ve stovkách svitků. Když jim klášter zničilo zemětřesení, postavili jej znovu. Zánik kláštera pak způsobili římské vojáky, kteří r.68 po Kr. srovnali Jeruzalém se zemí. Mniši však měli v blízkosti svých budov několik jeskyní, přírodních i uměle vyhloubených, kam se uschovali k hlubokému mlčení a rozjímání. A právě do těchto jeskyní ukryli své poklady, aby si je po přejití zlých časů mohli opět vyzvednout. Ale zdá se, že ty vražedné války ani jeden z nich nepřežil. Kodexy však zůstaly v jeskyních až do padesátých let našeho století. Na jaře r. 1947 dva beduíni hledali zatoulané kozy a objevili 1,5 km od Kumránu jeskyni a v ní zachovalé staré svitky. To byl začátek velkého hledání v Palestině. Našly se tam desítky jeskyní s nepředstavitelným množstvím rukopisů Písma z let 200 př. Kr. až po rok 68 po Kr. Dnes tedy máme rukopisy z doby před Kristem a je doloženo, že až na několik málo odchylek je text myšlenkově naprosto stejný. Je tedy i o knihách Starého zákona dokázáno, že jsou pravé, neporušené a věrohodné. Písmu sv. tedy musíme věřit, protože je dílem Božím a nemůže obsahovat nic nepravdivého. To je zjevení předkřesťanské.

Zjevení, kterého se dostalo lidstvu prostřednictvím Ježíše Krista a apoštolů, je zjevení křesťanské. Toto je úplné a dokonalé a nebude nikdy odvoláno nebo doplněno novým zjevením. Potvrzují to slova Ježíšova: „Nebe a země pomínou, ale slova má nepomínou“ (Mt 24,35).

Co bychom si z toho mohli vyvodit pro náš praktický život? Že naše víra stojí na opravdu dobrých základech a vůbec se nemusí bát žádné opravdové vědy. Ta totiž svědčí pro nás a pro Bibli! Ta veliká prověrka ukázala Bibli v nejkrásnějším světle. Zásahu na tom má naše katolická církev, její učitelská služba, kterou ji Ježíš pověřil. Tuto službu vykonává od prvních letnic, kdy byl apoštolům poslán Duch svatý a kdy vlastně církev začala viditelně působit.

Ale k čemu by nám toto všechno povídání a dokazování pravosti bylo, kdybychom Boží slova denně neprožívali? Kdyby dnešní svět přijal Boží slovo a řídil se jím, nebylo by válek, pustošení, zloby, nenávisti. Proto vnášíme do tohoto světa svým životem lásku a pravdu Kristovu. Nejsme na to sami. Je s námi Ježíš, a to až „do konce světa“! Jen s ním bude zlo přemoženo a s pomocí jeho svaté Matky Panny Marie bude opět dobro vítězit!

„Slovo Boží je pokrmem víry. Vyživuje – posiluje – proměňuje! Kdo se nesytí – slabne, chřadne, hyne. Ryzí víra žije z Božího slova.“ (Jihlavská mozaika- J. Doubrava.)